

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 11. nov. 2018

Kirkedag: 24.s.e.Trin/B

Tekst: Dan 7,9-10+13-14; 2 Kor 5,1-10; Joh 5,17-29

Salmer:

SK: 278 * 447 * 449 * 274 * 276

LL: 278 * 277 * 276 * 274 * 473 * 273,4

Det er sådan lige ved, at vi er ved at være der, hvor det næsten er umuligt ikke at synde og forbryde sig mod menneskeheden med stort velbehag. Men, man skal passe på, og hvis tendensen fortsætter, så varer det ikke længe, før man skal gøre det i smug. Spise en god saftig oksebøf.

Vi er ved at udvikle en politisk korrekthed, der næsten grænser til det puritanske, på visse områder altså, og det betyder, at oksekødspisere snart skal have rigtig dårlig samvittighed. OK, det kan være vi kan få en overgangsordning, således at vi stadig kan spise oksekød på de store festaftner, hvis man nu er til det. Til gengæld kan vi jo roligt og glædeligt fejre Mortens aften, for gæs og ænder må vi godt spise. Og det er jo ikke, fordi vi ikke må spise oksekød. Men oksekød kommer jo fra okser, og det er jo ikke så mærkeligt, og egentlig heller ikke forkert. Problemet er oksernes prutter. De er godt nok skadelige.

Sammen med så mange andre ting, så er okseprutter med til at ødelægge vores klode. Okseprutter er årsag til at jorden opvarmes, og isen smelter, og store landområder vil oversvømmes, og andre store landområder tørkelægges grundet solens varme. Okseprutter får altså solen til at varme mere. Ja, så simpelt er det jo ikke, men der er noget om snakken.

Ja, der er noget om snakken om denne klodes holdbarhed. Hvis ikke vi ændrer markant adfærd, så går den under inden alt for længe, er tidens budskab. Det er der rigtig meget fokus på i tiden. Al miljøpolitik har dette som fokus, at vi skal redde vores planet fra verdens undergang.

Det er jeg heller ikke uenig i. Men jeg tror, det er en umulig opgave. Ikke fordi det er håbløst at få menneskeheden til at ændre adfærd og nok umuligt at forbyde og udrydde køerne; men fordi verden, som vi kender den, en dag vil blive forandret fuldstændig. Om den går under, eller den laves om eller noget helt tredje, det har jeg ingen anelse om. Men verden vil en dag stå ved en skillevej, som vil – for nu at bruge sprogbrogen – som vil betyde verdens undergang, denne kendte verdens undergang. Og det kan okseprutter eller ikke-okseprutter ikke lave om på. Det sker ved det, som er denne søndags tema for gudstjenesten. Det sker ved Jesu genkomst. Det sker ved Menneskesønnens tilsynekomst i magt og herlighed som Verdenshersker og Verdensdommer. Da står verdenen, menneskeheden, ved en skillevej af ukendte dimensioner.

Jeg synes, det er meget fortvivlende, at vi mennesker er mere optaget af miljøets betydning for fremtidens verden, end vi er optaget af Jesu betydning for verdens fremtid. Det fortvivlende er, at vi ikke kan se, at tingene hænger sammen. Men de hænger sammen på en sådan måde, at når fokus er på miljøet, så bliver fokus på menneskeheden, og vi glemmer Gud, og derfor har vi slet ikke Jesu genkomst for øje. Derimod bør der være en naturlig sammenhæng med, at når vi har fokus på Jesu genkomst, så tager vi os ordentligt af vor jord, fordi vi skal stå til regnskab over for Jesus for, hvordan vi har forvaltet vores gerning. Men Jesu genkomst er nok et af de mindst fokuserede temaer i Bibelen, og for den sags skyld også i kristenhedens trosliv. Og dog, så bliver den højst aktuel, hver gang vi har

døden hos os. For den minder os om, at så er der ikke mere tid til evt. at skifte fokus fra os selv til Jesus.

Jesu genkomst er meget ofte i kirkehistorien og i teologien, også i mange menneskers daglige troslivs opfattelse af tingene, blevet kædet sammen med dommedag og verdens undergang. Og det er heller ikke helt forkert. Hvad der derimod er lidt ”forkert” er, at det ofte også er forbundet med frygt, angst og panik. Præcis de samme følelser, som er forbundet med vore tanker for kloden, hvis vi kun har fokus på den og okseprutterne. Så bliver vi paniske og angste. Der må gøres noget. Slut prut forbudt!

Hvis Jesu genkomst er tidsmæssigt fastsat således, at verden, som vi kender den, har en udløbsdato, så kan vi hverken gøre fra eller til. Så vil det ske. Så vil jorden gå under til den tid og på den måde, som Gud har fastsat i sin visdom og i sine skaberdrømme. Det kan også være, at Jesu genkomst sker, når tidens fylde er, således som det også siges om Jesu menneskeblivelse i barnet i krybben i Betlehem. Og måske har vi mennesker så en indflydelse på, hvornår det er. Måske er det så vores evner eller mangel på samme til at tage vare på verden, der er med til at afgøre, hvornår det skal være. Jeg ved ikke, om det er det ene eller det andet, eller måske noget helt tredje, der skal ske.

Men jeg ved, jeg tror, for det er det, Bibelen fortæller, at når Himmelkongen, der ser ud som en menneskesøn, sætter sig på himmeltronen, så vil hans herredømme og skaberdrømme strække sig ud til de fjerneste hjørner af hele universet. Og hans røst er samme livgivende skaberrøst, som lød i universets morgen, og derfor vil levende og døde træde frem for hans trone, ”de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der

har gjort det onde, for at opstå til dom.”, som Jesus siger i dagens glædelige budskab.

Og det er da et glædeligt budskab, som vi ikke skal frygte i angst. Men vi skal have ærefrygt for Himmelkongen, som kommer med forløsningen for sine. For dem, der har gjort det gode.

Når jeg i den forgangne uge har talt med konfirmanderne om dette, så tror de ikke, at der er nogle af os overhovedet, der har nogen som helst chance den dag, for der er jo ingen af os, der ikke også har gjort det onde. Nej, ikke i vores målestok. Og for den sags skyld heller ikke i Guds. Men i denne sammenhæng handler det onde og det gode om, hvem vi har haft i fokus i vort liv. Os selv eller Jesus? Har vi troet, at bare vi opførte os pænt og afskaffede okseprutter, så var den hellige grav vel forvaret, ja, så har vi haft fokus på os selv. Har vi troet, at vi kunne gøre os fortjent, så bliver vi slemt skuffede. Og vi må jo erkende det hver gang, at det onde, vi gør, indhenter os selv. Men helt overordnet, så er det onde, at have fokus på sig selv som gud i sit eget liv og kun ansvarlig over for sig selv.

Det gode er at have fokus på Jesus. Det gode er at have erkendt, at menneskeheden kan ikke redde verden. Det kan kun Gud. Det gode er at erkende og tro, at det kun er Guds kærlighed og retfærdighed og nåde, som er forankret i Jesus og troen på ham, der kan redde os. Det gode er, at have fokus på Jesus i den tro, som blev lagt ned i os i dåben og hvile i, at vi med korsets tegn for ansigt og bryst allerede tilhører Jesus, og derfor skal opstå til liv på dommens dag. Vi lever som Jesus-troende allerede hjemme hos Jesus. Blot er vi for en tid i tiden, men siden skal vi være i evighedens liv. Herrens dag bliver forløsningens dag.

Som sagt, menneskeheden kan ikke redde verden. Det kan kun Gud. Men vi kan redde mennesker. Derfor skal vi værne om jorden, således, at den kan bestå på bedste vis indtil sin udløbsdato, indtil Jesu genkomst. For indtil da har mennesker tid til at skifte fokus. Og vi skal medvirke til, at mennesker når at skifte fokus fra sig selv til Jesus.

I nogle af Bibelens skrifter tales der om himmellængsel. Vi kan møde mennesker, der længes efter Paradisets himmelske herlighed, hvor Guds vilje alene råder. Men det er tankevækkende, at ingen af dem, der har denne himmellængsel, har livslede. Ingen fornægter eller forsager livet på jord. Tværtimod. Men de har en helt anden tilgang til livet end så mange andre, fordi de ved, at det er ikke det eneste, der er til dem. Himmellængsel giver livsglæde, og den livsglæde skal vi lade verden og dens mennesker komme til gode, således at vi passer på verden og hinanden og har for øje, at vise mennesker himmellængslens velsignelse og fred. Ikke først hjemme hos Gud, men allerede her. Med livslede lever man med døden for øje; med himmellængsel må vi leve med livet for øje. Gud til ære og hinanden til glæde og gavn.

Jeg vil slutte prædikenen med at citere de sidste ord i Bibelen: I lighed med profeten Daniel i GT, så har også apostlen Johannes nogle syner om Jesu genkomst. Heri lyder det: ”Han, der vidner om dette, siger: ”Ja, jeg kommer snart.” Amen, kom, Herre Jesus! Herren Jesu nåde være med os alle.”

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.